

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové
ve věci

žalobce: O. k.
sídlem J. 40a, O.
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 12, Olomouc

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. 54712/17/5000-10480-712262, ve věci porušení rozpočtové kázně,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobou ze dne 21. 2. 2018 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. 54712/17/5000-10480-712262 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru č. 131/2017 Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1113781/17/3100-31471-804121, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Správce daně vyměřil žalobci předmětným platebním výměrem odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 059 545 Kč dle § 139 a § 147 DR a § 44a odst. 3 a odst. 4 písm. b) a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“) ve znění účinném do 19. 2. 2015, neboť žalobce jako zadavatel veřejné zakázky porušil zásadu rovného zacházení.

B. Žaloba

3. Žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítal:
 - a) neporušení zásady rovného zacházení. Žalobce tvrdil, že nediskriminoval žádného z uchazečů o veřejnou zakázku. K rozdílnému přístupu k uchazečům vedlo žalobce to, že první uchazeč nedoložil splnění toliko jednoho marginálního kvalifikačního kritéria (doklad o trestní bezúhonnosti právnické osoby) a jednalo se o uchazeče s nejnižší nabídkovou cenou, naopak druhý uchazeč nedoložil splnění řady kvalifikačních kritérií (uzavření pojistné smlouvy, seznam statutárních orgánů, závěrka, seznam významných dodávek a služeb, profesní životopisy a osvědčení o vzdělání). Nedostatky u obou uchazečů tak nebyly srovnatelné. Žalobce proto prvnímu z uchazečů zaslal výzvu k doplnění kvalifikačního kritéria, protože vyloučení prvního uchazeče by znamenalo přepjatý formalismus. Druhému uchazeči výzvu k doplnění nezaslal. Postup zvolený žalobcem nemohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a omezit okruh možných uchazečů. Žalovaný doplnil, že druhý uchazeč nadto nesložil v rozhodné lhůtě jistotu, tudíž měl být z výběrového řízení vyloučen i na základě této skutečnosti;
 - b) odlišné posouzení věci Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Úřad neshledal důvod pro zahájení řízení z moci úřední. Žalovaný tak nebyl oprávněn samostatně posoudit, že žalobce pochybil, a vést proti němu řízení;
 - c) absenci odůvodnění odvodu ve výši 10% z částky dotace použité na financování předmětné zakázky. Podle žalobce ze zprávy o daňové kontrole lze toliko zjistit, proč správce daně stanovil sazbu odvodu v rozmezí 5-10%, nikoli 25-30% z částky dotace použité na financování předmětné zakázky. Nelze však zjistit, proč správce daně zvolil sankci na horní hranici procentního rozmezí (10%), a to za situace, kdy se správci daně nepodařilo prokázat výrazné ovlivnění výsledků výběrového řízení;
 - d) znemožnění postupu podle § 14f rozpočtových pravidel. Žalobci nebyla doručena výzva k nápravě, se kterou rozpočtová pravidla počítají. Správce daně měl po zjištění této skutečnosti věc vrátit poskytovateli dotace, který tak mohl postupovat podle § 14f rozpočtových pravidel. Pokud tak správce daně a žalovaný věc poskytovateli dotace nevrátili, znemožnili žalobci postupovat podle § 14f rozpočtových pravidel a zatížili tak řízení vadou, která podstatně ovlivnila výsledek řízení. Podle žalobce není rozhodné, zda v souvislosti s § 14f rozpočtových pravidel vadně postupoval poskytovatel dotace či správce daně;
 - e) neprovedení navržených důkazů. Podle žalobce správní orgány pochybily, pokud nevyslechly společnost V. K. Š., advokátní kancelář, s. r. o., která připravovala a zajišťovala

řádný průběh zadávacího řízení, a proto disponovala informacemi o průběhu veřejné zakázky. Účast jmenované advokátní kanceláře v řízení před správními orgány mohla přispět k objasnění skutečného stavu věci.

4. V případě, že soud neshledá napadené rozhodnutí nezákonným, žalobce navrhoval, aby soud snížil uloženou sankci. Porušení povinnosti je bagatelní a jednání žalobce nemohlo být způsobilé ovlivnit řádný výběr uchazeče. Uložení povinnosti zaplatit 10 % účelně vynaložených prostředků na projekt z vlastních zdrojů, došlo k zásahu do možnosti žalobce financovat další veřejně prospěšné projekty.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 18. 7. 2017 navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil takto:

ad a) porušením zásady rovného zacházení se žalovaný zabýval v bodě 35-37 napadeného rozhodnutí. Žalobce uplatnil rozdílný přístup ke dvěma uchazečům, kteří se nacházeli ve srovnatelné situaci, byla tak porušena povinnost žalobce jednat se všemi subjekty v průběhu výběrového řízení stejným způsobem. To, že jeden z uchazečů nezaplatil jistinu, nemá vliv na posuzování odlišného přístupu žalobce k uchazečům ve výběrovém řízení;

ad b) Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vychází z odlišných hmotněprávních a procesněprávních předpisů než žalovaný. Kontrolu dodržení podmínek dotace provádějí pouze orgány finanční správy. Odvod za porušení rozpočtové kázně není na rozdíl od pokuty uložené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže sankcí za správní delikt. Tento právní názor potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže stanovuje pokutu za správní delikt na základě správního uvážení, orgány finanční správy postupují při ukládání odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „DŘ“), a rozpočtových pravidel, u jimi ukládaného odvodu za porušení rozpočtové kázně nelze shledat žádné znaky správního trestání;

ad c) procentní rozmezí pro stanovení výše odvodu neurčuje správce daně, ale poskytovatel dotace prostřednictvím rozhodnutí o dotaci. Správce daně v posuzované věci po vyhodnocení závažnosti porušení rozpočtové kázně použil mírnější kvalifikaci, výši odvodu odůvodnil ve zprávě o daňové kontrole, dostál tak zásadě proporcionality;

ad d) postup podle § 14f rozpočtových pravidel se nevztahuje na orgány finanční správy, ale pouze na poskytovatele dotace. V době porušení rozpočtové kázně nebylo ustanovení § 14f rozpočtových pravidel účinné. Žalovaný doplnil, že povaha porušení podmínky příjemcem dotace musí umožňovat nápravu pochybení v náhradní lhůtě. Pochybení žalobce však spočívalo v tom, že stanovil diskriminační ekonomické a finanční kvalifikační předpoklady při zadání veřejné zakázky. Je tak zřejmé, že v posuzované věci nebylo možné provést nápravu a poskytovatel dotace výzvu podle § 14f rozpočtových pravidel nemohl vydat;

ad e) za splnění dotace odpovídá pouze žalobce, nikoli subjekt, kterého žalobce zmocnil k provedení zadávacího řízení. Předmětem řízení o porušení rozpočtové kázně byl postup žalobce, jehož průběh lze jednoznačně posoudit z dostupných dokladů a listin. Další skutečnosti tak nebylo třeba dokazovat.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Ministerstvo vnitra (dále jen „MV“) poskytlo žalobci dotaci na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 21. 7. 2011, č. j. MV-58817-6/OPF-2011, pro projekt „Rozvoj služeb e-Governmentu v Olomouckém kraji CZ.1.06/2.1.00/08.07240“ (dále jen „projekt“). MV následně delegovalo pravomoci spojené s administrací projektu na Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“ nebo „poskytovatel“), které se tím stalo poskytovatelem dotace a vydalo Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 4. 10. 2012, č. j. 32861/2012-91/1 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Žalobci byly poskytnuty prostředky, z nichž 85% pocházelo z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo měněno dodatky, k poslední úpravě došlo Rozhodnutím o poskytnutí dotace (změna) ze dne 28. 3. 2014, č. j. 32861/2012-91/4.
7. MMR v podnětu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 41200/2016-26 (dále jen „podnět“), oznámilo správci daně podezření na porušení rozpočtové kázně u projektu. Na základě tohoto podnětu zahájil správce daně vyměřovací řízení, což žalobci sdělil oznámením ze dne 31. 10. 2016.
8. Správce daně zahájil dne 31. 10. 2016 u žalobce vyměřovací řízení ke zjištění skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle rozpočtových pravidel u poskytnutých prostředků.
9. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jako orgán příslušný k výkonu dohledu nad dodržováním zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) ve sdělení ze dne 23. 3. 2016, č. j. ÚOHS-P0359/2016/VZ-11161/2016/521/OPi, uvedl, že obdržel podnět týkající se postupu žalobce při zadávání veřejné zakázky pro projekt. Po prošetření v podnětu uvedených skutečností neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední.
10. V rámci vyměřovacího řízení správce daně konstatoval, že žalobce jako zadavatel nadlimitní veřejné zakázky porušil zásadu rovného zacházení stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť sice uplatnil postup podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách u uchazeče č. 3 (K2 atmitec, s. r. o.), ale nezachoval stejný princip dodatečného prokázání i vůči uchazeči č. 1 (K-n. T. I. G., s. r. o.). Rovněž nepostupoval podle § 60 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jelikož neoznámil uchazeči č. 1 bezodkladně písemně své rozhodnutí o jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení s uvedením důvodu. Uchazeč č. 1 tak neměl možnost vyjádřit se ke svému vyloučení z výběrového řízení v jeho průběhu. Žalobce tak porušil část III, bod 2. „Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace“, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace.
11. Dne 12. 5. 2017 vydal správce daně platební výměr č. 131/2017, proti němuž se žalobce odvolal a žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a platební výměr potvrdil.

E. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.

ad a) Neporušení zásady rovného zacházení

13. V nyní posuzované věci nebylo mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že žalobce jednal s jednotlivými uchazeči odlišným způsobem. Komise pro posouzení kvalifikace zjistila, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dva uchazeči o veřejnou zakázku, společnost K-n. T. I. G., s. r. o., a společnost K. a., s. r. o. nesplnili kvalifikační předpoklady v potřebném rozsahu. Žalobce však vyzval toliko uchazeče K. a., s. r. o. aby doplnil jeden z kvalifikačních předpokladů, konkrétně se jednalo o výpis z evidence rejstříku trestu pro právnickou osobu. Zcela odlišně postupoval žalobce v případě společnosti K-n. T. I. G., s. r. o., kterou k doplnění kvalifikačních kritérií nevyzval a její nabídku z důvodu nesplnění požadavků podle zadávací dokumentace komise pro posouzení kvalifikace vyřadil ze zadávacího řízení.

14. Podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách *veřejný zadavatel může požadovat po dodavateli, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace. Dodavatel je povinen splnit tuto povinnost v přiměřené lhůtě stanovené veřejným zadavatelem. Skutečnosti rozhodné pro splnění kvalifikace musejí nastat ve lhůtě podle § 52.*
15. Z citovaného ustanovení vyplývá, že zákon vydání výzvy k doplnění dokladů prokazující splnění kvalifikace v době rozhodování o veřejné zakázce nezakazoval. Krajský soud v souladu s názorem správních orgánů má však za to, že pokud žalobce využil postup podle citovaného § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, měl tak učinit vůči všem uchazečům. Jednal-li s jednotlivými uchazeči různě, lze jeho postup hodnotit jako diskriminační. Žalobce měl povinnost podle § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zacházet se všemi uchazeči shodným způsobem a nebyl oprávněn činit jakoukoli úvahu o tom, které kvalifikační kritérium je pouhou formalitou a které by mohlo mít na výběrové řízení vliv. Pro odlišný přístup k uchazečům neexistoval objektivní důvod, úvaha žalobce byla založena na jeho domněnkách, protože výsledek výběrového řízení nelze předem předjímat.
16. Taktéž argumentace neuhrazením jistoty není případná. Pokud společnost K-n. T. I. G., s. r. o., neuhradila jistotu, měl žalobce tuto skutečnost zohlednit již ve fázi kontroly úplnosti nabídek a uchazeče podle § 71 odst. 10 zákona o veřejných zakázkách, ve znění do 31. 3. 2012, z výběrového řízení vyloučit. Pokud žalobce uvedenou společnost připustil do fáze posuzování kvalifikace [protože v protokolu o otevírání obálek ze dne 30. 4. 2012 uvedl, že všechny nabídky byly podány jako úplné podle § 71 odst. 8 zákona o veřejných zakázkách, ve znění do 31. 3. 2012] a o neuhrazení jistoty se nezmiňoval, nelze neuhrazením jistoty argumentovat zpětně či touto skutečností zdůvodňovat nerovný přístup k jednotlivým uchazečům.
17. Z výše uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žalobce porušil zásadu rovného zacházení, námitka a) tak není důvodná.

ad b) Odlišné posouzení věci Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

18. Krajský soud zjistil, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v dokumentu ze dne 23. 3. 2016, č. j. ÚOHS-P0359/2016/VZ-11161/2016/521/OPi, nazvaném jako „výsledek šetření podnětu“, sdělil, že „po prošetření v podnětu uváděných skutečností ve spojitosti s relevantními podklady nebyly v současné době v rovině těchto skutečností shledány důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední, což však nevylučuje možnost následného přezkoumání postupu zadavatele, vyjdou-li najevo nové skutečnosti“. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže tak nevyslovil žádné závěry o tom, že by postup žalobce nebyl diskriminační, že by byl správný apod.

19. Podle § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel *správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.* Správce daně tak podle § 44a rozpočtových pravidel vykonával správu odvodů za porušení rozpočtové kázně, samostatně kontroloval dodržování podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, a byl oprávněn shledat porušení rozpočtové kázně. Naopak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže podle § 112 zákona o veřejných zakázkách vykonává dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek a soutěži o návrh, a projednává správní delikty podle tohoto zákona a ukládá sankce za jejich spáchání. Obsah činnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a správce daně se tak liší.
20. Vzhledem k tomu, že správní řízení vedené před správcem daně a žalovaným se týkalo kontroly dodržení podmínek dotace v souvislosti s odvody do státního rozpočtu, nevedl by případný právní názor vyslovený Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže k tomu, že by správce daně nemohl rozhodnout o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Námitka b) z uvedených důvodů není důvodná.

ad c) Absence odůvodnění výše odvodu

21. Podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel *odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 7, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že výši odvodu nestanovuje správce daně, ale je upravena již v rozhodnutí o poskytnutí dotace.
22. V nyní posuzované věci byl odvod stanoven v části IV bodu 3.4.8 rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 4. 10. 2012. Poskytovatel dotace stanovil, že „*za použití jiných kvalifikačních a hodnotících kritérií, než byla stanovena v zadávacích podmínkách, bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit 25-30 %, v méně závažných případech 5-10 % částky dotace použité na financování předmětné zakázky...*“. Konkrétní úvahu o výši odvodu a jejím stanovení učinil správce daně na straně 10 Zprávy, kde mimo jiné vysvětlil, že posoudil porušení jako méně závažné, proto zvolil rozmezí pro odvod 5-10 %, a že při stanovení horní hranice procentního rozmezí ve výši 10 % částky dotace použité na financování zakázky vzal v úvahu skutečnost, že porušením zásady rovného zacházení mohlo dojít k ovlivnění výsledku zadávacího řízení a k omezení okruhu možných uchazečů. Doplnil, že v této souvislosti tak mohla nastat skutečnost, že by nebyla vybrána nejvýhodnější nabídka. Sdělil však, že postup žalobce nepovažoval za vědomý záměr vyloučit některé dodavatele. Krajský soud považuje zdůvodnění správce daně za dostatečné a přezkoumatelné, neboť je z něj seznatelná jeho úvaha, proč z rozmezí 5-10 % zvolil horní a nikoli spodní hranici uvedeného rozpětí.
23. Námitka c) tak není důvodná.

ad d) Znemožnění postupu podle § 14f rozpočtových pravidel

24. Podle § 14f odst. 1 rozpočtových pravidel poskytovatel dotace bez zbytečného odkladu písemně vyzve příjemce dotace k provedení opatření k nápravě v jím stanovené lhůtě, pokud se na základě kontrolního zjištění domnívá, že příjemce dotace v přímé souvislosti s ní porušil podmínku, a) za které byla dotace poskytnuta, b) u níž poskytovatel podle § 14

odst. 6 stanovil, že její nesplnění bude postiženo nižším odvodem, než kolik činí celková částka dotace, a c) jejíž povaha umožňuje nápravu v náhradní lhůtě.

25. K postupu podle § 14f rozpočtových pravidel se již vyjádřil Nejvyšší správní soud a v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018-28, který se týkal totožného žalobce, vyslovil, že *„pokud ze strany poskytovatele dotace není splněna povinnost vydat výzvu (§ 14f odst. 1 - 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech) předcházející případnému stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně včetně penále, musí se o nápravu tohoto pochybení postarat správce daně v rámci probíhajícího daňového řízení ve věci porušení rozpočtové kázně. Ten proto zpravidla bude muset zajistit dodržení postupu stanoveného v § 14f zákona o rozpočtových pravidlech a teprve poté rozhodnout o případném stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Takový postup vyplývá z principu dobré správy, který zakládá obecnou povinnost správních orgánů vzájemně spolupracovat a koordinovat svou činnost“*.
26. Krajský soud zjistil, že v posuzované věci žalovaný ani poskytovatel dotace žalobce nevyzvali k provedení opatření k nápravě. Žalobce v žalobě tvrdil, že mu byla nevydáním výzvy podle § 14f rozpočtových pravidel upřena možnost dotace odpovídající porušení dotačních podmínek vrátit a aktivovat tak uplatnění fikce o neporušení rozpočtové kázně podle § 14f odst. 2 rozpočtových pravidel. Svou újmu pramenící z nezákonného postupu správních orgánů spatřoval zejména v tom, že mu nemělo být vyměřeno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, představující sankci za porušení rozpočtové kázně. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je však pouze stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoliv stanovení penále. Stanovený odvod přitom odpovídá části dotace, kterou by mohl žalobce na základě výzvy poskytovatele dotace dle § 14f odst. 3 dobrovolně vrátit, pokud by tato výzva byla vydána. Samotná úhrada odvodu tak pro žalobce dle jeho tvrzení žádnou újmu nepředstavuje, naopak sám chtěl poskytovateli část dotace odpovídající porušení dotačních podmínek dobrovolně vrátit.
27. S ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci tak krajský soud dospěl k závěru, že správce daně sice postupoval v daňovém řízení nezákonně (vydal platební výměr, aniž by jeho vydání předcházela výzva dle § 14f rozpočtových pravidel), tento samotný postup však žalobce ani dle jeho vyjádření nijak nepoškodil, protože uložený odvod za porušení rozpočtové kázně svou povahou odpovídá vrácení části dotace, o které žalobce usiloval.
28. Krajský soud uzavřel, že postup správních orgánů byl v posuzované věci nezákonný, po zohlednění konkrétních skutečností posuzované věci však na jeho základě nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce. Z důvodu, že nedošlo ke zkrácení práv žalobce, nebyla naplněna podmínka pro úspěšnost žaloby dle § 65 s. ř. s. a krajský soud proto napadené rozhodnutí i přes vadný postup žalovaného nezrušil.

ad e) Neprovedení navržených důkazů

29. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, uvedenými na str. 10 napadeného rozhodnutí, a to, že námitka směřuje proti postupu správce daně při provádění dokazování v rámci daňové kontroly, na jejímž základě byl vydán platební výměr č. 413/2016. V posuzované věci nebyla prováděna daňová kontrola ani vydána zpráva o daňové kontrole.
30. Námitkou shodného znění týkající se platebního výměru č. 413/2016 se krajský soud zabýval ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 65 Af 34/2017 a v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č. j. 65 Af 34/2017-33, vyslovil, že společnost V. K. Š., advokátní kancelář, s. r. o.,

byla mandatářem jednajícím na základě mandátní smlouvy ze dne 27. 5. 2011. Zajištěním přípravy a průběhu zadávacího řízení mandatářem se žalobce nezbavil odpovědnosti za plnění podmínek pro poskytnutí dotace stanovených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Případná odpovědnost za škodu vyplývající z mandátní smlouvy se týká právního vztahu mezi mandantem a mandatářem, což s řízením před správcem daně nesouvisí. Krajský soud na tomto závěru setrvává.

31. Krajský soud zjistil, že správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o kterém nepanovaly důvodné pochybnosti. Správce daně vycházel mimo jiné z protokolů o jednání hodnotící komise a Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 25. 5. 2012. Žalobce ve Vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 13. 6. 2016, č. j. KUOK 60344/2016, navrhol, aby správce daně „*při provádění dokazování oslovil i společnost V. K. Š., advokátní kancelář, s. r. o.*“, která na základě mandátní smlouvy pro daňový subjekt připravovala a zajišťovala řádný průběh zadávacího řízení. Mandátní smlouva přitom obsahuje ustanovení o odpovědnosti mandatáře za škodu způsobenou vadami zadávacího řízení. Podle žalobce tak byla advokátní kancelář osobou zúčastněnou na správě daní, neboť její práva a povinnosti jsou správou daní dotčena, a žalobce „*považuje za nezbytné, aby byla o dosavadním průběhu řízení správcem daně informována a vyzvána k součinnosti*“. Žalobce však neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti by měla advokátní kancelář prokázat, a ze správního spisu nevyplývá, že by měl správce daně o skutkovém stavu jakékoli pochybnosti, které by jmenovaná advokátní kancelář mohla vyvrátit. Správce daně vysvětlil, jaké je postavení mandatáře v daňovém řízení, a proč jej nepovažuje za účastníka řízení. Krajský soud neshledal v jeho postupu žádné pochybení.
32. Námitka e) není důvodná.

ad f) Moderace odvodu

33. Moderací odvodu za porušení rozpočtové kázně se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, kde uvedl, že „*moderační oprávnění soudu je vyhrazeno případům, kdy soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt. Porušení rozpočtové kázně však správním deliktem není a stejně tak uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí*“. Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že i když se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderace trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva. Podle Nejvyššího správního soudu „*cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo z části využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu. Proto následkem nevyužití dotace pro stanovený účel či její použití v rozporu s předem určenými podmínkami je povinnost tuto dotaci (i třeba jen z části) vrátit tak, aby tyto prostředky mohly opět sloužit svému původnímu účelu*“.

34. Krajský soud se s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ztotožňuje a uzavírá, že moderační právo nemohl využít již z podstaty rozhodované věci, jelikož se nejedná o správní trestání. Návrhu žalobce tak krajský soud z uvedených důvodů nevyhověl.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Jelikož krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. května 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu